

Původní plán byl, že ještě i tentokrát si na chalupu vyrazí jen čistě Tali tým a my si s Rumíčkem užijeme nějakýho toho výletu do Prahy a povalování v kanafasu. Jénže, jéénže. Nějako se mi nedařilo tentokrát spát a chvíli jsem seděla s Brtníkem v kuchni. A jak je pro mě typický, těsně před jeho odjezdem jsem se rozhodla, že se s Rumíčkem přidáme. Rychlá hygoška, sbalit věci a už jsme v autě. Ani jsme Talitýmu nenabourali časový plán. Jen jsem snídani snědla v poklusu.

Pro sobotu měl Brtník speciální plán. Rozhodl se půjčit si křovinořez a provést lehké omlazení naší louky. Neb již bohužel nemáme stále sekání a tak trochu nám děvenka zarostla. Jako není marný mít tolikatě šípkových keřů, který rodí obrovský šípky. To se to pak trhá na sušení. Ale čeho je moc, toho je příliš. Takže se hodlal pustit do boje s trním a stařinou. Takže se, jak mi pak došlo, i dost hodilo, že jsme se s Rumíčkem připojili. Páč co by tak nebohá docentka Talířová celej den na tý zahradě dělala, že? No takhle, asi to vím, kutala by obří díry a Brtník by pak zakutal jí. Mrtvou, do hrobečku. ☐ .

Než jel Brtník pro křoviňák vyhodil mě u nádraží. Vzala jsem oba čoklidy a vyrazili jsme směr chalupa. Tali měla zpočátku trochu jiný představu o rychlosti a taktéž směru chůze, tak jsme si musely na začátku vyjasnit, že se půjde podle mých představ. Když jsme došli k naší louce, a madam se nám uklidnila ze svého svatého nadšení a byla ochotná ke spolupráci, dala jsem jí za odměnu kýžený volno. A šli jsme s Rumíčkem odemknout branku. Poté jsem si musela dojít pro zločinecký fleky, ale bez nějaký velký trestný výpravy. Jen mě asi bylo slyšet přes dvě vesnice ☐ ☐ . Každopádně pak už šupajdila s námi. A vydala se na bleskový průzkum zahrady. Projela ji sem a tam a pak se nadšeně dostavila ke dveřím.

Postavili jsme na čaj a kafe a šli vítat Brtníka s křoviňákem. Tali, že se mu pochlubí s míčkem, kterej pak ovšem někde nechala. Oranžový míček a ne a ne ho nikdo najít... aby taky jo. Jak se jí podařilo ten míček dostat do batohu s věcmi ke křoviňáku nám nějak uniká, nicméně byl tam. Ten Rumíčkův naopak visel ve větvích, kam jsem ho šikovně poslala. Vyložení nám to ten den s balonkama šlo ☐ .

Brtník se pustil do sekání a já do probouzení záhonků. Začala jsem, jako vždycky, s tím jarním, cibulovým. Sněženek bylo letos zase o něco víc, úpolíni se taky snaží a zdárně jim tam sekunduje pár ocúnů . Narcisky už mají květy připravený a růžky už vystrkují i tulipány. A těch letos teda bude, ponivadž jsem loni dostala obří zásilku cibuliček od AP. Tak

jsem zvědavá, kam všude jsem je loni na podzim nastrkala ☐ . Jsem v tomhle jak veverka s oříškama. Někam něco zahrabu a pak se divím, že “Jéééjdaa! Co mi to tady roste?” ☐ Prostě zahradnice z leknutí.

Během kutění v záhonku jsem pochopitelně musela dělat i psiho animátora, takže jsem se vždycky složitě vysápala zpod vrby, která se nad záhonkem klene a do který se vždycky zamotám a šla metat balonky. Případně směřovat rvoucí se zrzavoflekatý klubko do rokle, protože tam při svých sprintech a bitkách nadělají nejmenší škody. Obvykle je s hulákáním “Mazejte se rásit na louku!” vypouštíme z branky ven, jenže to teď nepřicházelo v úvahu. Nerada bych , aby někdo z nich přišel o nohu, jak by se tutově řítily tam, kde zrovna sekal Brtník. Jasně, u Tali by následná invalidita způsobila určitý zpomalení, ale tak nemusí ho být dosaženo až tak drastickým způsobem ☐ .

Bylo fajn, že se Tali od totálního nezájmu o naše maličkosti už přejinačila a vždycky se přikohátá s výrazem “Čááu, du se kouknout co děláš?” Vždycky, když už mě z kutění v hlíně bolely záda, šla jsem si je narovnat při kutění kynologickým. Takže jsem si třeba narvala kapsu piškotama, šla se někde schovat, zapískala jsem a čekala. A poté sledovala zrzavoflekatý dostihy, jak se oba řítily zahradou, aby mě našli. Následně jsem byla přepadena a do rodné hroudy zadupána. Když si záda potřeboval narovnat do úmoru sekající Brtník, šli jsme ho na louku vystřídat. Někdy si hrát a někdy se učit, že “Sakra Táálie, neštví mě, sem tě volala, takže koukej mazat!” , abychom se odpoledne propracovali k tomu, že když se hvízdne, taaaak se krááásně běžíííííí! Vytlemeně a spokojeně. Jo, kdyby měl den vždycky jen odpoledne, toooo bychom měli poslušnou pejskovou ☐ . Je totiž trochu úmorný se tím vždycky propracovávat znovu a znovu . Asi fakt nemá dlouhodobou paměť či co. Což na druhou stranu rozporuje skutečnost, že uložení kdejakýho humusu si dokáže zapamatovat na velmi, velmi dlouhou dobu.

Při jedné sekací přestávce, jsem si Tali vytáhla samotnou a šly jsme se kousíček projít. Jen kousek, abychom se stihly vrátit, než Brtník zase začne sekat a nemotaly se mu tam. Šikovná byla, flekatice jedna. U východu z louky na cestu způsobně počkala na svolení a hezky šla se mnou až do momentu, kdy dostala volno a já rukou máchla do pole. Asi takhle, vystřelenej projektil je proti ní zpomalenej film ☐ . Vypálila a letěla aaaaž z ní byla malinká Talinka. Zdejší prostor mi dává šanci jednat jinak. Takže jsem stála a nedělala nic. Otočila to a letěla jako šíp zpátky. Čupla jsem si na bobek a když se o mě zastavila nafedrovala jsem ji

radostně plnou hrstí.

A šly jsme dolů úvozovou cestou. Čas od času jsem se nečekaně zastavila a mlčky stála. Nikdy to netrvalo dlouho a ona se sama otočila a běžela za mnou. Bez povelu, beze slov. A vždycky pochopitelně s velkou odměnou. Tohle mi dělalo velkou radost. Sešly jsme dolů a Tali vyběhla na pole. Nechápu jak to udělala, ale než jsem se nadechla, viděla jsem ji - aniž by přeběhla cestu - na druhý straně úvozu, jak rejdí ve vysoký starý trávě. K mýmu velkému potěšení se z ní nechala poměrně snadno odvolat. A pak hezky klusajíc úvozem, v klidu a bez prchání šla se mnou zpátky na zahradu. Jo, kdyby to takhle krásně fungovalo i doma. To by bylo!

Brtník ještě seděl s čajem a odpočíval a tak jsem hohem čapla Rumíčka a šli jsme tu trasu projít ještě jednou. Ať má taky svojí procházku. Šmrdolil se tam kolem mě, všechno kontroloval a monitoroval. Však se toho taky od podzimu změnilo, že jo? ☐ . Na zahradě jsme pak hráli na "Deme chytit Rrrrumoooušeee!" Kdy Rumíček má nějakou vzácnost, s kterou prchá a my ho s Tali honíme. Abych měla taky chvíli volný ruce, dostali každý vepřovou syrovou kost na žužlání a já se tak mohla věnovat aspoň chvílku nepřerušovaně těm záhonkům. A stihla jsem očistit nejen ten cibulový pod vrbou, ale taky denivkový u pařezu a srdcovkový pod lískama. Fajn bylo, a je, že ani jeden z nich nemá problém odevzdat zbytky kostí, když se jim řekne. Prostě způsobně odevzdají. Nechápu pak, proč Talimůra dělá ciráty s tím, když něco najde venku ☐ No jo, já vím, kořist je kořist.

Pozdě odpoledne nás přišla navštívit černá knírka Emička se svojí paničkou. Holky se vždycky příšerně honí . Rumíček se radši druží. Tentokrát se ale družil až moc a s tím skákáním to dost přeháněl. Tak měl po dlouhý době, taky trochu kárného řízení. Já vím, že to má jako jakousi kompenzaci, páč Tali na sebe strhla pozornost a Emi se honí jen s ní, ale prostě tohle dělat nemůže. Tali - i přes velkou roz dováděnost - vždycky krásně poslechla na přivolání a několikrát ze hry přišla i sama s hlášením "Sem tady! Máš dobrotu?"

Když návštěva odešla , ještě jsme dodělali pár věcí a pak už jsme to zabalili. Brtník byl strženej jak pružina v gauči a měl toho za ten den pochopitelně dost. A nebyl sám. Na zrzavoflekatých bylo vidět, že by si rádi zalezli do chalupy, nejlépe na gauč a šli spát ☐ . No měli si předtím lehnout na ty matrace, který jsem jim vytáhla ven a mohli si chrápat do aleluja. V tuhle dobu bylo pozdě Bycha honit.

V sobotu neplánovaně hromadně na chalupu

Půl pátá to jistila a po půl šestý už jsme byli doma. A..... jaké to překvapení. Vytuhlo to všechno na jednu hromadu. Od zrzavejch, přes flekatý a Brtníkem konče.